

Jánk, 1921. június 22. – Jánkmajtis, 1991. november 21.

Édesapja az asztalos és kerékgyártó mesterséget tanulta ki; kezdetben uradalmi bognárként alkalmazták, később jövedelmének forrása saját kisparaszti gazdasága lett. Az elemi iskola hat osztályát a jánki római katolikus iskolában végezte el. A család nehéz anyagi helyzete nem tette lehetővé, hogy továbbtanuljon. Tizenhét éves korában miközben a seprűgyárban dolgozott a helybéli plébános ösztönzésére és segítségével magánúton hozzákezdett a polgári iskola elvégzéséhez. A négy eredményes osztályvizsga után 1941. szeptemberben a szatmárnémeti vármegyei számvevőségre került gyakornoknak. Már az érettségire készült, de 1943 októberében behívták katonának. Végül 1949-ben érettségizett le humán tagozaton. 1936 karácsonyán csatlakozott a KALOT-hoz. Megválasztották a helybéli szervezet titkárának. 1937 és 1940 között minden évben részt vett a KALOT vezetőképző tanfolyamain; 1941 és 1942 tavaszán érdekvédelmi oktatásban részesült az érdi népfőiskolán. A második világháborúban, mint élelmezési és számvevőtiszt az I. huszárhadosztály Hadik Andrásról elnevezett 4. huszárezredében szolgált. Egységét 1944 tavaszán kivitték az orosz frontra; visszavonulás közben Ausztria területén amerikai fogságba esett. 1945 augusztusában hazatért, a 8 kat. holdas családi gazdaságban kezdett dolgozni, közben tanult, és folytatta munkáját a KALOT-ban. Az 1946-ban betiltott egyesület újjászervezésén dolgozó előkészítő bizottság tagjaként csatlakozott a Demokrata Néppárthoz. Részt vett a párt Szabolcs és Szatmár megyei szervezésében, és vállalta a képviselő-jelöltséget; a választókerületi lista ötödik helyéről jutott a törvényhozásba. Egyik alapító tagja és vezetője volt a jánki méhész szakcsoportnak, valamint a takarékszövetkezetnek.

A parlament felosztatása után teljesen visszavonult a politikától, de a hatóságok ennek ellenére zaklatták, naponta fakitermelői munkát kellett végeznie: 1950. szeptembertől 1951. júniusig a MÁV kötelékében vasútépítő és karbantartó szakmunkásiskolába járt. A tanfolyam végén munkavezetővé léptették elő.

1952 októberében lakóhelye más „osztályidegen elemeivel” együtt Sztálinvárosba irányították. A Vaskohászati Kemenceépítő Vállalathoz került, először betanított munkás, majd brigád-, végül csoportvezető. 1953 márciusában összeütközésbe került a nagyüzem párttitkárával, aminek következtében el kellett hagynia Sztálinvárost. Visszatért Jánkmajtisra, és teljes egészében átvállalta a családi gazdaság vezetését és terheit.

Noha az 1956-os forradalom céljaival egyetértett, nem vállalt aktív szerepet, mert Gödöllőn tanuló húga keresésére kellett indulnia. Ennek ellenére 1957 őszén a belügyi nyomozók

megkísérelték rábizonyítani, hogy részt vett a DNP budapesti újjáalakításában. Ugyanakkor tudomásul vette a községi tanács 1957. októberi döntését, amikor bányamunkára irányították Rózsaszentmártonba. Amilyen gyorsan bányász lett belőle, úgy hozatta haza a tanács a tsz-szervezések idején, 1959. novemberben. 1964-ban sikerült megszabadulnia a termelőszövetkezetből, Mátészalkán, a gazdasági vasútnál helyezkedett el pályamunkásként. 1981. augusztusban munkavezetőként innen ment nyugdíjba.

1989 őszén, értesülve a Kereszténydemokrata Néppárt megalakításáról, Budapestre utazott, hogy felvegye a kapcsolatot egykori képviselőtársaival. Noha 1990-ben arra kérték, vállaljon képviselő-jelöltséget, a felkérést egészségi állapotára való hivatkozással visszautasította. 1990-ben a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei szervezet örökös díszelnökévé és az országos választmány örökös tagjává választották.